

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

ENTRE GROCS I BLANCS

—Vet aquí les condicions que imposito: si vols que no renyim, cadascú a casa seva.

La poma de la discòrdia

La poma de la discòrdia sembla haver caigut, per desgràcia, en mig dels exèrcits sudistes.

Una col·lisió ha tingut lloc entre els dretistes i els extremistes del Kuo-Min-Tang, a Xang-Hai, de la que han resultat cent morts i més de cinc-cents ferits.

La representació soviètica a Nanquín, a Hankew, a Xang-Hai, a totes les grans ciutats xineses és objecte de vigilància i de tota mena de coaccions.

Als Sindicats obrers se'ls persegueix i els militants revolucionaris són tancats a les presons i afusellats.

Qui ha iniciat aquesta nova política de força, que nosaltres estimem equivocada davant l'enemic, que és almenys prematura, és el general Xiang-Kai-Sheck.

La divisió entre els cantonesos serà fatal per a la causa de la llibertat a la Xina.

Es massacraran entre ells mateixos els sudistes, i mentrestant el patxà de Mukden es fregarà les mans de gust, perquè l'adversari li haurà donat el meitat de la feina feta.

Ja no té que fer res En Chang-So-Lin per a vèncer. Canton, suïcida li dona el triomf amb la seva bogeria.

I no és el més trist que el Nord guanyi el Sur.

El més sensible és que darrera el Nord hi ha Anglaterra.

No ho veu això En Xiang-Kai-Sheck? No se n'adona el Consell del Kuo-Min-Tang

El cigne mantuà

A Itàlia acaben d'erigir un monument a Publi Virgili Maró, l'immortal autor de l'"Eneida".

Virgili! El tendre i dolç Virgili! Tota la meua infància intel·lectual està emplenada per aquest "omnipotens et pater et Deus" de les humanitats.

Em sabia de memòria les Eglogues. Em sabia les Geòrgiques. Recitava el primer i el segon cant de l'"Eneida" com qui resa el Parnostre. Tenia exàmetres i llatínades a disposició de totes les veus de la Natura, de tots els anhels de la meua ànima, de totes les emocions del meu cor.

Què voleu fer-hi! Em treia la gana així. Era Virgili el sol i l'oxigen de la meua infantesa sense amor.

Em feia la il·lusió que vivia al segle d'August, que pertanyia al cercle de Mecenes, que

m'honorava amb l'amistat d'Horaci, de Propèrci i de Vari.

I això sol feia la meua felicitat. Ja veieu si era estúpid.

Estava sots l'encís virgilià, del que no vaig sortir fins que els meus sentits van eixorir-se, van deixondir-se.

Avui ja no crec en l'amant d'Amarilis i en tots els Coridons antics i moderns de la literatura. Als cignes lírics i decoratius prefereixo els ànecs prosaics que es poden tirar a la cassola.

Virgili era un esteta. Tenia el cabell daurat, quasi roig; la pell molt blanca, fina, una mica freda, amb taques d'aquestes que els castellans anomenen "barros".

El pobre ros albi estava tòxic i va morir als quaranta anys deixant sense acabar alguns versos de les seves obres i manant que tressin l'"Eneida" al foc.

Virgili tenia l'expressió molt difícil i necessitava treballar el verb anys i anys per a forjar-lo. Això sí, quan ha arrodonit un exàmetre el vers és perfecte. Ell mateix compara la seva pacient labor d'artífex a la de la vaca que llepa el seu vedell.

Sens dubte per aquesta premiositat invencible fracassà com advocat i retòric i parlava molt poc en societat i en les converses amb amics.

Tampoc a la cort es trobava gaire a gust, no perquè no li agradés lluir el tipus, sinó per la seva manca de prestatça exterior i de condicions per a seduir les dones.

Espiritualment s'ha descrostat molt. Es un pou de filosofia, de lletres, de ciències. Té la sensibilitat més vibrant, més aguda de tot el món antic. Es un malalt de sensibilitat. Més que romà sembla grec i grec de la decadència.

Ha vençut dintre seu el bàrbar, però no el pot domtar fora.

Per les seves maneres rústegues, pel seu aire morós, el plebeu, el camperol, el pobre fill d'agutzil ensenya l'orella. I això el fa patir horriblement.

Endebades, per a aconhortar-se, canta els cèssars, els déus, Roma; assaja el poema èpic; exalta en el seu poble el sentiment de l'honor i la glòria militars, les concupiscències imperialistes. "Tu regere imperio populos, romane, memento."

Malgrat el seu talent immens, malgrat el seu geni indiscutible i les seves baixes adulacions als rics i als poderosos, els patricis el menyspreen.

I li està bé per no haver comprès el seu deure, com Juvenal; per haver traït la seva classe; per no haver-se posat al costat d'Espartac, dels Gracs, dels tribuns de la plebs, de les multituds retirades a l'Aventí; per no haver, en una paraula, clamat la seva maledicció contra el fals oripell d'una glòria fundada sobre el dolor de milions d'esclaus.

ANGEL SAMBLANCAT